

[Hølge Larsen.]

forhøjelse er urimelige. Den højtærede minister for offentlige arbejder anfører i sin fremsættelsestale, at den egentlige brevbesørgelse må påregnes ikke at give under-skud, og bl. a. derfor skal avisportoene have en kraftig forhøjelse. Der henvises specielt til, at i områder, hvor omdelingen af aviser, ugeblade m. m. foretages pr. speciel budbesørgelse, er der sket en meget betydelig forhøjelse af udgifterne hertil, og det bestrider jeg selvfølgelig ikke. Men deroverfor skal man da også tage i betragtning, at mangfoldige steder i landet sker omdelingen af aviser, ugeblade o. lign. gennem postbudene, og det sker ikke mindst i de egne, hvor brevbesørgelsen alene ikke kan dække omkostningerne. I disse områder — og jeg vil tro, det er ganske betydelige områder — er avisportoene altså medvirkende til, at det, som den højtærede minister betegner som den egentlige brevbesørgelse, kan svare sig forretningsmæssigt. Jeg mener derfor, at den begrundelse, den højtærede minister giver, ikke fuldt ud er dækkende, eller — sagt på en anden måde — jeg tror ikke, at man kan skille de forskellige grene af postbesørgelsen ud så stærkt, som den højtærede minister gør det. Og har jeg ret i denne antagelse, bliver der ikke den samme forretningsmæssige begrundelse for den store forhøjelse af avisportoene.

Hertil kommer en hel række andre forhold, der nok ikke er af forretningsmæssig karakter, men dog vejer tungt til, når vi skal drøfte avisportoens størrelse.

Vi har i den sidste halve snes år set blad-døden hænge slemt. Det er navnlig gået ud over radikale og konservative aviser, men også venstres og socialdemokratiets aviser er blevet ramt, og ingen tør vel tro, at ikke flere blade vil bukke under. Set ud fra et demokratisk-politisk og et kulturelt synspunkt er denne indskrænkning i avisernes antal særdeles beklagelig, og vi må ved behandling af spørgsmålet om avisportoene også tage dette synspunkt med i betragtning. Der er ved siden af det postale forretningsmæssige også et ideelt betonet synspunkt at anlægge og tage hensyn til. Jeg tror ikke, at dette ideelt betonedede synspunkt er varetaget tilstrækkeligt i det foreliggende lovforslag, omend jeg absolut ikke skal bebrejde den højtærede minister,

at det ikke er sket. Det er vel naturligt, at dette synspunkt særlig føres frem her i folketinget. Jeg skal ikke bebrejde den højtærede minister at han har anlagt det forretningsmæssige synspunkt.

Men bladdøden er ikke det eneste argument, der kan fremføres for en væsentlig mildnelse af forhøjelsen af avisportoene. Jeg vil tro, at den foreslåede forhøjelse meget vel kan betyde, at en række tidsskrifter af kulturel, faglig og også af politisk karakter kan komme i meget betydelige vanskeligheder, hvis forhøjelsen skal være så væsentlig som foreslået. Ja, en del af dem vil måske endda blive tvunget til at gå ind direkte som følge af forhøjelsen, eller indirekte fordi prisforhøjelsen vil medføre en sådan nedgang i abonnentstallet, at udgivelse bliver umulig. Jeg mener, at der her er et samfundsmæssigt synspunkt, som også bør tages i betragtning.

Lad mig blot eksempelvis nævne, at det over for mig er oplyst, at et landsdækkende blad som Husmandshjemmet, der går som medlemsblad til alle husmandsforeningernes medlemmer, sådan som Landsbladet sendes til alle landboforeningernes medlemmer, efter lovforslaget vil få en portoforhøjelse på 80 pct. fra 400 000 kr. til 720 000 kr. årligt. Det er en meget stor byrde at lægge på et fagligt orienterende blad.

Lad mig til sidst sige, at jeg vedstår, at vi skal skaffe dækning for udgiftsforøgelserne i post- og telegrafvæsenet, og hertil er mit parti rede, men jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan nå frem til en ordning, der på avisportoens område er mindre byrdefuld end den, der er foreslået.

Storgaard: Må jeg allerførst takke den ærede ordfører for socialdemokratiet, som i mange ting gav udtryk for tanker, som jeg kan sanktionere.

Når den højtærede minister har fremsat lovforslaget om forhøjelse af statsbanernes takster, så kan jeg ikke dele den højtærede ministers opfattelse af, at det skulle være den eneste måde, hvorpå man kan skaffe statsbanerne en merindtægt. Må det være mig tilladt at fremføre visse kendsgerninger vedrørende de danske statsbaner.

For mange år siden var det sådan her i det høje ting, at hver gang der kom en